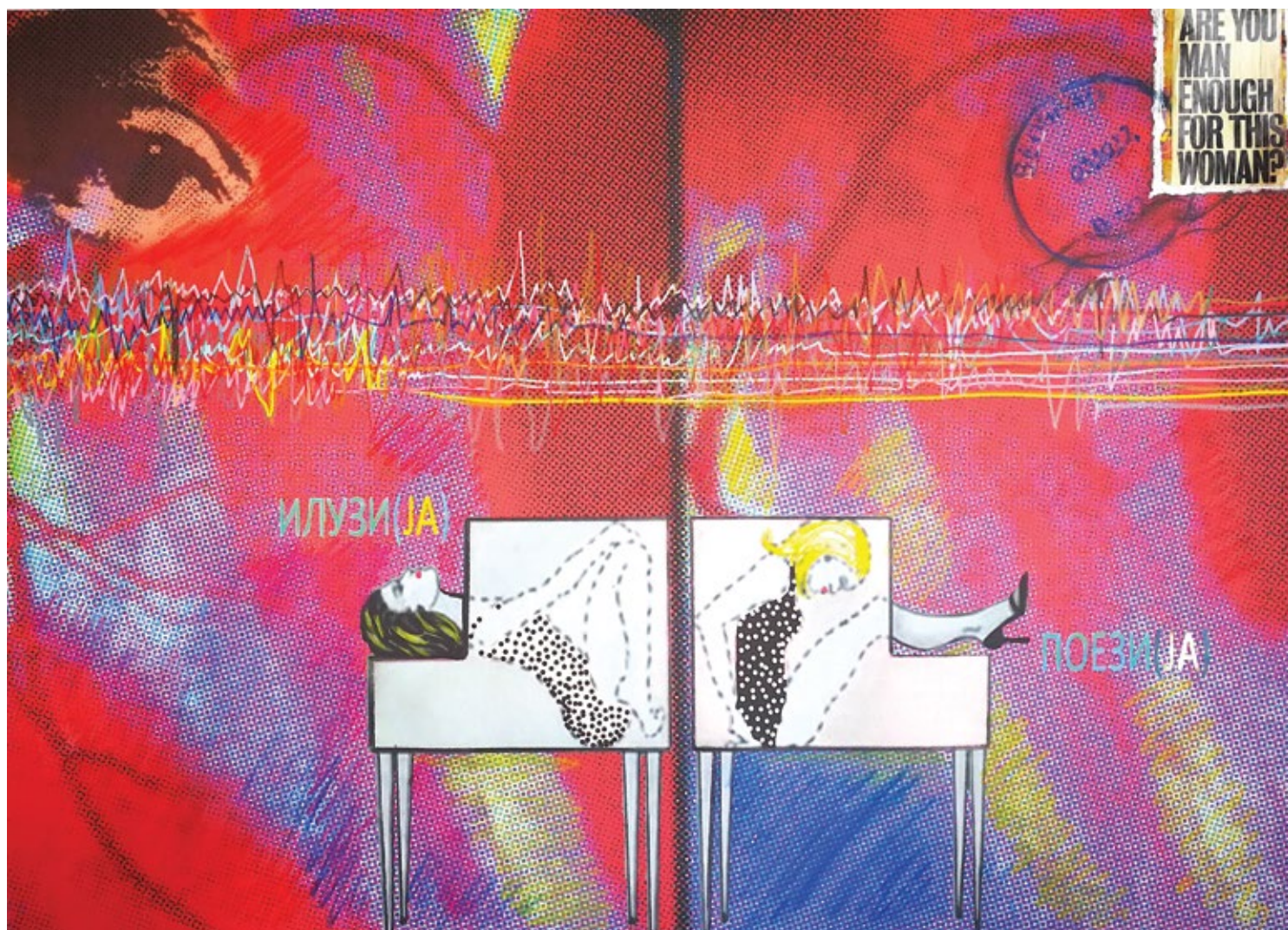

The image is a complex, layered artwork. At the top, there's a section with graffiti, including large red and white circular patterns and a black silhouette of a person's head. Below this, a central figure in a dark suit and white shirt is visible, though somewhat obscured by other elements. The bottom half of the image is dominated by a large, white, textured shape that resembles a torn piece of paper or a cloud. A jagged, multi-colored line (red, yellow, blue, green) runs horizontally across the middle, separating the upper and lower sections. The overall style is abstract and expressive, with a mix of realistic and graphic elements.

Габри(ј)ела Николић
УБИСТВЕНИ ТРИК ПОЕЗИЈОМ

Мушки лајтмотив / Male Light Motiv
60x80 cm

УБИСТВЕНИ ТРИК ПОЕЗИЈОМ

Габри(ј)ела Николић

DEADLY POETIC TRICK

Gabriella Nikolić

Продајна галерија „Београд”

Фебруар 2019.
Београд

УБИСТВЕНИ ТРИК ПОЕЗИЈОМ

„Како човек да буде једино биће васељене које може да бира кад никако не може знати шта су консеквенце његовог избора. *НИКАКО!*“ (П.К. фрагмент преписке на Фејсбуку).

Дигитални цртежи и колажи из серије *Илузионисѝа*, настали су као последица једне вишедеценијске љубавне приче са изнова трагичним крајем без краја.

Њихова поетика одраз је отуђене, површне комуникације међу људима који се проналазе на друштвеним мрежама, обмањени усхићеношћу открића једни других, где речи представљају само шематски цртеж најсложенијих мађионичарских трикова, без реалног звука, без стварне слике, без одговорности и без последица.

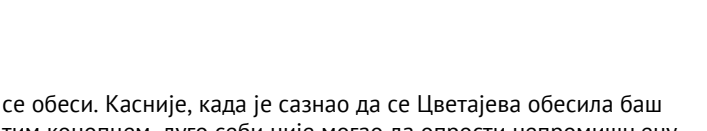
На свом Фејсбук профилу или слично, људи се несвесно поистовећују са Чаробњаком из Оза, Великим Худинијем, стварајући тако самозадовољну пројекцију, дајући себи право виртуелног става, коментаришући туђи профил без имало одговорности, али и сигурним триком сопственог заклона од исте.

Савремени свет, савремено друштво, савремени људи, тако кроз Матрикс рањавају, сакате, па ако ћемо искрено, и убијају ЧОВЕКА, поготову оног сентименталног заљубљеника у поезију. Бити укључен на друштвеним мрежама је, у ствари, зелено светло за бивствовање на смрти, аналогна патња дигиталног експеримента.

Виртуелни простор у коме је све дозвољено, а нарочито присвајање права на став, макар он био став ИДИОТА, али на жалост – не оног о коме је Достојевски писао! Ставови кроз магију виртуелне стварности, тако постају сајбер графити који попут сложеног трика Илузионисте, остављају импресију каролије или убиственог трика љубавне обмане.

“Јебите се, и ти и твоја еквилибристика”, рече Велики маг речи, Чаробњак стиха, уметник који умеће слова у туђа имена (посебно воли слово Ј), четвртвековни серијски убица срца једне исте жене - и све то поезијом!

Руска песникиња Марина И. Цветајева обесила се августа 1941. године. Случајни актер трагичног самоубиства симбола трагедије руске књижевности прошлог века, према причи Паустовског, био је Борис Пастернак, који јој је помагао око паковања. Док је конопцем везивао њен кофер, кроз шалу је прокоментарисао како је уже толико јако да кад би човек хтео, могао би њиме да

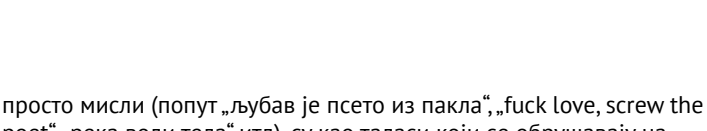
се обеси. Касније, када је сазнао да се Цветајева обесила баш тим конопцем, дуго себи није могао да опрости непромишљену шалу.

Ова изложба посвећена је песнику као најузвишенијем Илузионисти, али она истовремено указује на дубоку бол коју непромишљена, изговорена реч оставља као трајну последицу афекта, било да је аналогна, дигитална или само исписана као графит који ружи лепоту нашег града.

Габри(ј)ела Николић

Les histoires d’A, les histoires d’amour finissent mal, en général
Les Rita Mitsouko

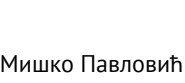

просто мисли (попут „љубав је псето из пакла“, „fuck love, screw the poet“, „река воли тела“ итд), су као таласи који се обрушавају на колажирани приказ и нуде писту за дешифровање загонетке.

Осим ових недвосмислених реченица из којих се осипају мрвице веће и несагледиве тегобе, присуство муке и боли је наговештено на радовима где је централни мотив мађионичар, представљен са женским помагачем који снева или је сапет у опсенарском сандуку. Женски лик је хипнотисан, претворен у предмет којим се лако манипулише, док се хиљаде танких линија-нити (речи или гестова?) као предиво нижу око њих. Опсенар је провлачи уснулу, лебдећу, дематеријализовану кроз котур, баш као кроз „иглене уши“, а она понизно пристаје да буде део његовог спектакла. Укалупљена и склупчана у сандуцима са попречним пресеком (како би се трик објаснио посматрачу) она више није цела већ раздвојена у две одвојене личности, два тела наоко исте жене. ОНА као лик је ту секундарна, али битна утолико што без ње опсена није могућа, жена је и повод и исход опсене. На другим радовима, ОНА је и неми посматрач у виду сенке пред којом нацртани мађионичар изводи свој трик. Кутак радног стола са комјутером (виртуелни простор опсене?) као и кавез, решетке иза кога је заточеница, употпуњавају ову иконографију (п)одвојености. Необична дисонантност у овим визуелним поемама је хроматски однос, који зачудо није тугом обојена тмина, већ јарког колорита црвених и жутих, плавих или зелених сличних комбинација које срећемо у циркусу.

Потребан је таленат и луцидност да би се стихом пробудила емпатија на сопствну бол код другог. Сликаом је то данас још теже учинити, због њене девалвиране комуникативне снаге која је утихнула прекомерном употребом.

У оваквом светлу када се посматрају дигиталне поеме-колажи Габријеле Николић ишчитава се повест о сопственој, али и опште људској условљености емоционалним односима, а уметност као утеха и као терапија има мисију да помири индивидуално са колективним и да нас у томе, бар на тренутак уједини.

Нека од најзначајнијих дела светског стваралаштва књижевности, поезије, драме, ликовне уметности, крећу се у уском распону осећања – љубави, мржње, секса, заноса и патње. Истини за вољу, можда би овај последњи појам био довољан и као сам, јер будући да је исходиште свим осталим има за човека – универзални значај.

Ако је веровати старим мудростима зен будизма, на коју се ослања добар део Јунгове теорије личности, патња је природјена човеку, уграђена као генетска константа. Она се јавља јер животом управљају личне пројекције, опсене које зависе од сталне игре везивања и аверзије. То је управо оно што доноси патњу и тугу у наше животе – везивање (посесивност) и аверзија (предрасуде).

Туга долази када се животне околности мењају – крај једне везе, нечија смрт или несретан случај. Туга, страх, анксиозност производ су наше реакције на несталност и из њих се да научити важна ствар - да се не треба везивати, што је далеко лакше саветовати него применити... Постоји само једна једина животна константа – промена.

Патња је заједнички именитељ целом човечанству. Препознајући ову једноставну истину уметници су могли да свој израз подреде томе – будећи емпатију код посматрача, а тиме и дубоко осећање повезаности на нивоу врсте (јер нисмо сами у тузи и патњи), они је, *de facto*, сублимирају и експлоатишу као стваралачки пламен.

Последњи графички опус Габријеле Николић може се дефинисати пре као колажна сликовна поема него као дигитална графика. Иако штампаних листова, сви њени радови имају акценат на спајању хетерогених садржаја користећи различите сопствене или нађене-преузете изворе (фотографије мурала и графита, стихови песама, исписане пароле, шематски цртежи и илустрације). Габријела их слаже, јукстапозира или суперпозира, миксује градећи метафоричне приказе-ребусе, а порука се као одгонетка открива преко асоцијативног кључа, што личног, што колекивног. Поједини прикази на колажираним сликама, по њеном сопственом сведочанству, за ауторку имају симболичко значење, уткано у индивидуално (о)сећање губитка и индиректно – бола. Док пароле, натписи графита, фрагменти стихова или

Габри(ј)ела Николић

(1967, Београду)

Габријела Николић

Студирала на одсеку за керамику и стакло на ФПУ 1987. до 1991, а дипломирала је 1994. на истом одсеку ОЦАД, Универзитета града Торонта. Магистарске студије уписује на Прат институту у Бруклину на одсеку мултимедијалне уметности.

Од 1994. до 2006. сувласник и Мајстор штампе у Новак Графикс, водећем графичком атељеу у Канади, где штампа едиције графика за Жан Пол Риопела, Карл Бима, Роб Шолтеа, Иан Бакстера, Џон Ленона, Бориса Бућана и др.

Гостујући професор на Институту за уметност у кинеском граду Шен Жену, где предаје ситоштампу великог формата.

Један је од оснивача Центра за графику града Хамилтона у Канади, где годишња награда за најуспешније остварење у техници литографије младих уметника носи њено име.

2013. на позив Антрополошког музеја Колгејт Универзитета, САД отвара мултимедијалну поставку изложбе из циклуса *Један дан* на тему Холокауста и том приликом држи предавања на Катедри за Хуманистику.

Од 2015. бави се мултимедијалним поставкама, перформансом и видео инсталацијама, ауторском продукцијом документарних и експерименталних филмова. Добитник је средстава Филмског центра Србије за дугометражни документарни филм *Јагоде и Ленео*, који је експерименталног карактера.

Излагала је на бројним самосталним и групним изложбама у земљи и иностранству. Добитник је више награда из области графике, сликарства, а као аутор, учесник је на неколико међународних филмских фестивала кратког и експерименталног филма и видео арта. Њени радови налазе се у сталним поставкама музеја у Канади, САД, Кини, Израелу, као и Библиотеци града Београда, Архиву Панчева, КЦ Инђија, Народном музеју у Смедеревској Паланци, Јеврејском историјском музеју у Београду итд.

Учесник је на многим дебатама, конференцијама на тему Савремена уметност и представа Холокауста, друштвена одговорност и култура сећања, јеврејско наслеђе итд.

Члан је УЛУПУДС-а.

Живи и ствара на релацији Београд-Торонто.

Габријела Николић

Самосталне изложбе:

2018. ФЛУ – Центар за графику и визуелна истраживања

2016. КЦ Инђија – Кућа Воиновића

2016. Јеврејски Историјски Музеј, Београд

2016. Комеморација у Панчеву, стратиште Јабука

2015. Логор Црвени карст у Нишу, Народни Музеј у Нишу

2015. Јеврејски културни центар, Лубљана

2015. Старо Сајмиште, немачки павиљон

2015. Мултимедијална изложба и трибина/Један дан има 52 живота/ Галерија Атријум Библиотеке Града Београда

2015. Јом ХаШоа, слике и графике великог формата, Историјски Архив града Панчева

2015. Мала галерија, УЛУПУДС

2014. Изложба цртежа из циклуса “Правоугаоно подразумевање разума или непокорност духа”, Културни Центар у Панчеву

2014. Графике, Народни музеј, Галерија савремене уметности, Смедеревска Паланка

2013. Графике, Longyear Антрополошки музеј, Колгејт Универзитета, Хамилтон САД

2013. House on Fire, визуелно литерарни веб пројекат, AGITPROP.МЕ

2010. Графички колектив (Принт Студио) Хамилтон, Канада

2007. Steel City Gallery, Хамилтон Канада

2005. Културни Центар Нова Скотија, Нова Скотија, Канада

2004. Културни центар, изложба слика, Хамилтон, Канада

2001. Steel City Gallery, изложба слика и графика великог формата, Хамилтон, Канада

2000. Културни центар јеврејске заједнице, Торонто, Канада - монопринт великог формата из циклуса „Један дан, једна жена...”

1995. Del Bello Gallery, цртеж и керамичка скулптура, Торонто, Канада

1994. Дипломска изложба керамичке скулптуре, Универзитет Торонта (универзитетска галерија), Канада.

Габријела Николић

Награде:

2012. Награда за уметнички допринос града Хамилтона, Канада

2000. Културни центар јеврејске заједнице Торонта за серију монопринта на тему Холокауста

1999. Награда Ernst & Young за монопринт

1994. Dora Wechsler Memorial Fund

1993. Pottery suply house

Габријела Николић

Колекције и откупи:

Културни Центар Elliot Lake, Канада; Универзитет Colgate, САД;

Културни Центар Јеврејске Заједнице, Торонто, Канада; Liu

Hai Su Музеј Модерне Уметности, Шангај, Кина; Институт за

ликовну уметност, Шен Жен, Кина; Новак Графикс Студио, Канада;

Графички колектив града Хамилтона, Канада; Four Season Hotel у Торонту,Канада; Универзитет у Westfeield-у, САД; Синагога Beth

Shalom у Торонту, Канада; Културни центар у Осаки, Јапан; W Hotel

NYC, САД; Културни Центар Miami, Флорида САД; Народни Музеј

у Смедеревској Паланци, Јеврејски Историјски Музеј у Београду,

Библиотека Града Београда, Амбасада Канаде у Београду. Бројне

приватне колекције у Канади, САД, Кини, Италији, Француској, Холандији, Израелу, Новом Зеланду, Србији, Хрватској, Словенији.

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

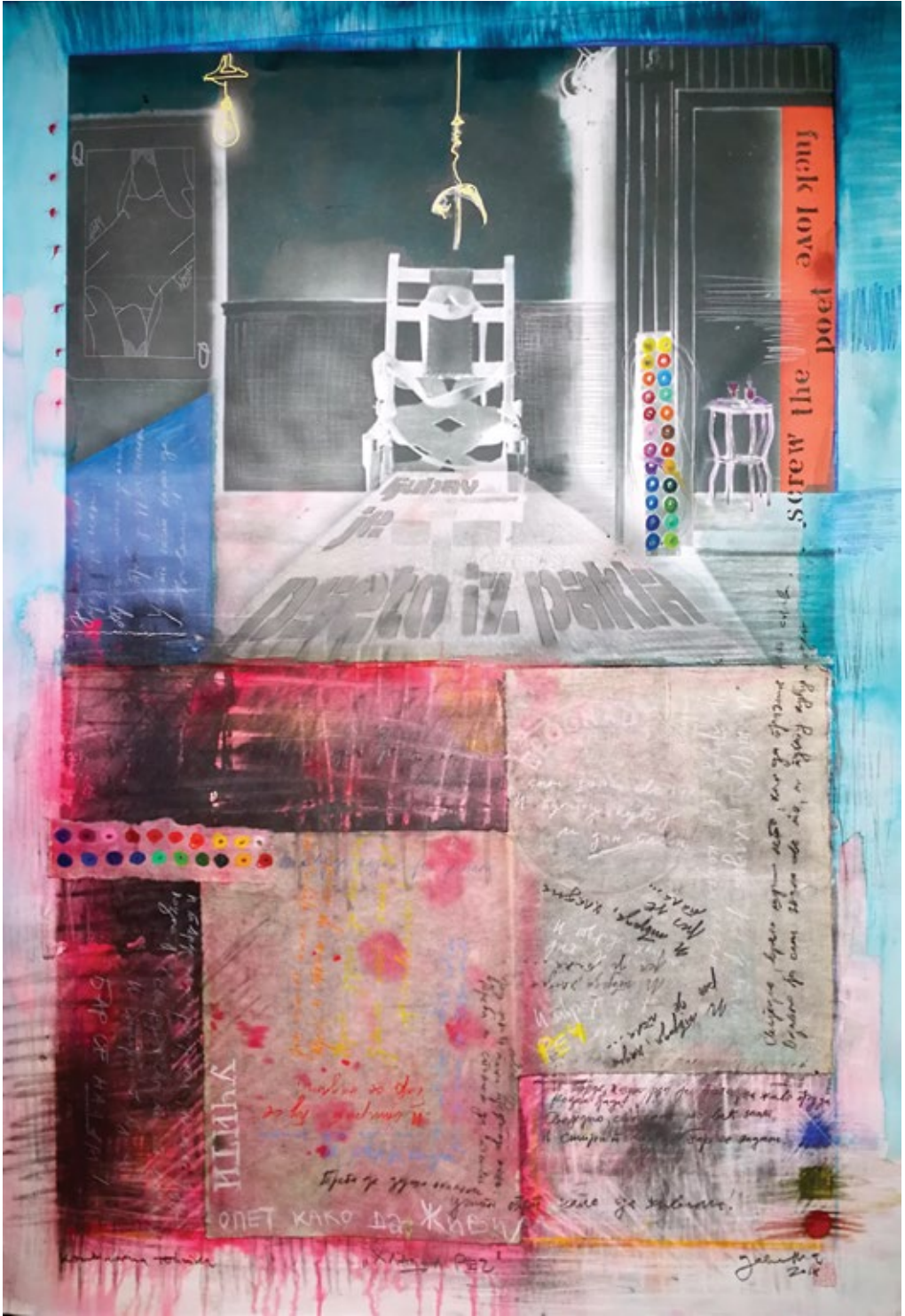
Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

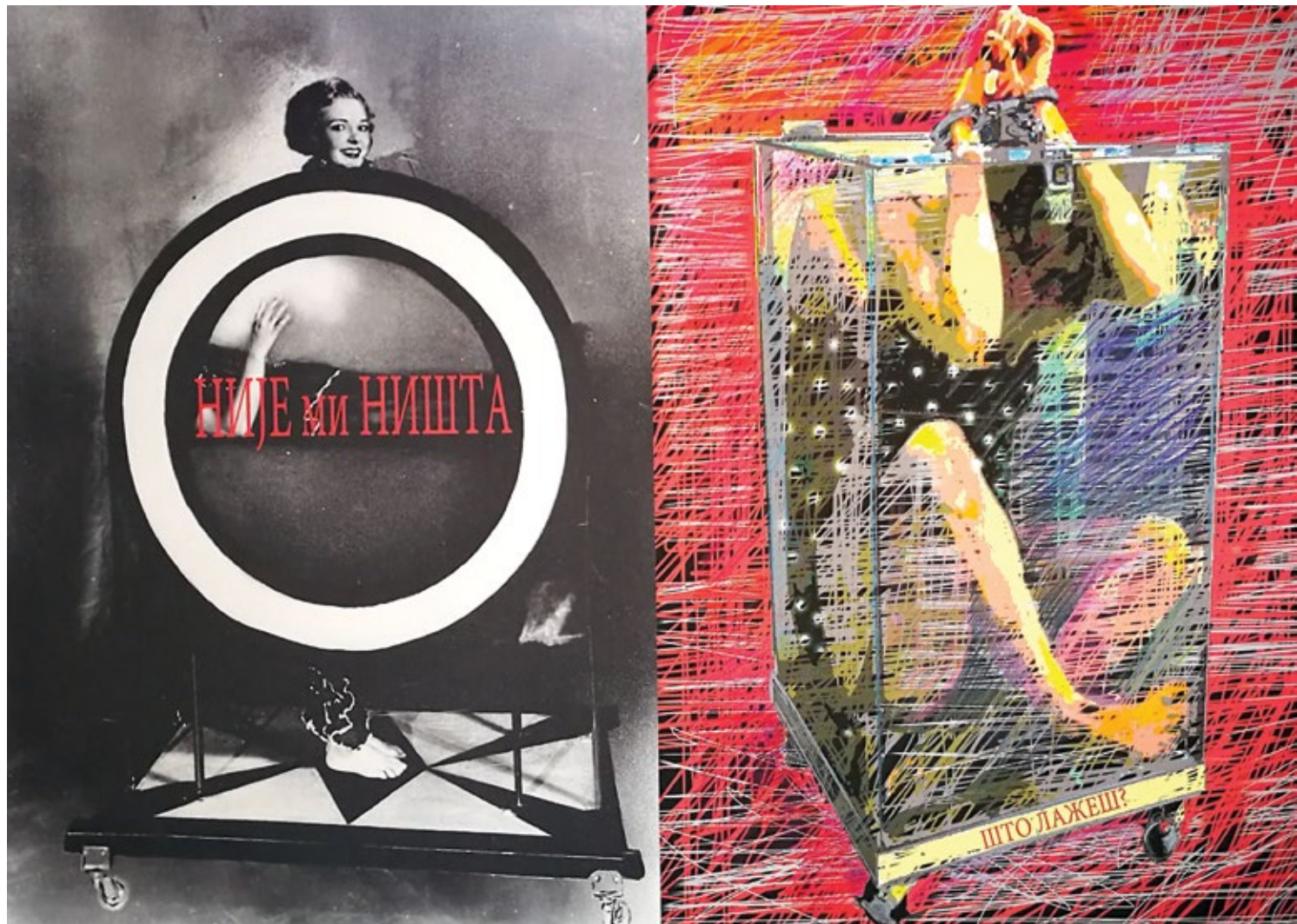
Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

Габријела Николић

OK сам / I am O.K.
63x80 cm

Квантни прелаз из шупљег у празно / Quantum leap from hollow to empty
63x80 cm

Les histoires d'A, les histoires d'amour finissent mal, en général
Les Rita Mitsouko

Some of the most significant works in literature, poetry, drama and the visual arts can be located on a narrow spectrum of emotion – love, hatred, sex, passion and suffering. Though perhaps this last is sufficient in and of itself, since it is the starting point for all the others it takes on universal significance for mankind.

If we accept the ancient wisdom of Zen Buddhism upon which much of the theory of Carl Jung is founded, suffering is innate to humanity, inbuilt as a genetic constant. It arises because life is controlled by personal projections, illusions which depend on the constant interplay of attachment and aversion. This in fact is what brings suffering and grief into our lives – attachment (possessiveness) and aversion (prejudice).

Grief arrives when the conditions of life change – the end of a relationship, a death or accident. Grief, fear, anxiety are the product of our reactions to impermanence, and from them can be learnt a valuable lesson – that we should not become attached – which is far easier to say than to apply... There is only one constant in life, and that is change.

Suffering is the common denominator for all mankind. Recognising this unique truth, artists have been able to express themselves in accordance with it – awakening empathy in the observer, and with it a deep sense of connection at the species level (because we are not alone in grief and pain), they sublimate it and exploit it as creative fire.

The latest collection of graphics from Gabrijela Nikolić should be defined as painted collage concept rather than digital graphics. Though they are printed pages, all her works place the accent on the fusion of heterogeneous material, using various personal or found/borrowed sources (photographs of murals and graffiti, verses, written slogans, schematic drawings and illustrations). Gabrijela arranges them, juxtaposes, superimposes and mixes them, building up a metaphorical portrayal-rebus, and the message is revealed like a riddle through the associative key, be it personal or collective. According to the artist, some of the things portrayed on the collages bear personal symbolic significance for her, woven into an individual memory-feeling of loss and – indirectly pain. The slogans, inscriptions, graffiti, fragments of verse and simple thoughts (such as *ljubav je pseto iz pakla* [love is a dog from Hell] “fuck love” “screw the

poet”, *reka voli tela* [the river loves the body]) are like waves which erode the collage scene and offer a path to decoding the riddle.

In addition to these unequivocal sentences from which bled out traces of a greater un-surveyed suffering, the presence of pain and death is hinted at in the works where the central motif is the magician, accompanied by a female assistant who is sleeping or restrained in an illusionist's chest. The female figure is hypnotised, transformed into an object that can easily be manipulated while thousands of thin connecting lines (words or deeds?) intertwine about them. The conjurer threads her, hovering, asleep and dematerialised through the hoop as through the eye of a needle. And she humbly consents to be a part of his spectacle. Confined and hunched up in the boxes divided into two (in order to explain the trick to the viewer) she is no longer whole but divided into two separate identities, two bodies, to the eye the same woman. SHE as a figure is secondary, but important since, without her, the illusion becomes impossible, the woman is both the reason for, and the result of the illusion. In other works SHE is also silent, an observer taking the form of a shadow before whom the magician performs his trick. The work station with desk and computer (virtual illusory space?) and the cage, bars behind which is a female prisoner complete this iconography of separation. An unusual note of dissonance enters these visual poems with the chromatic relationships which surprisingly are not dominated by the darkness of grief but by a bright pallet of reds and yellows, blues or greens and similar combinations that we encounter at the circus.

Talent and lucidity are required to awaken empathy for personal pain in others with verse. In the pictorial arts today this is even harder to achieve with the devaluation of the communicative power of images due to their excessive use.

In the light of this, viewing Gabrijela Nikolić's digital poem-collages we read a testament to both a personal and a general human dependence on emotional connection. And art, as comfort and as therapy has the aim of making peace between the individual and the community and thus, if only for an instant uniting us.

Miško Pavlović

A DEADLY POETIC TRICK

"How can man be the only creature in the universe able to choose when he cannot know the consequences of his choices. He CANNOT!" (fragment of a Facebook exchange)

The digital drawings and collages from *The Illusionist* series were created as a result of a love story lasting many decades, with an always tragic ending without an end.

Their poeticism is a reflection of superficial, alienated communication among people who meet on social networks, deluded by the excitement of discovering one another, where words represent merely a schematic drawing of the most complex magic tricks, without any real sound or image, without responsibilities or consequences.

On their Facebook or other profiles people subconsciously identify themselves with the Wizard of Oz, or the great Houdini, creating a self-satisfying projection, allowing themselves the right to a virtual attitude, commenting on someone else’s profile without any responsibility but with a certain trick protecting them from that responsibility.

In this way, via the Matrix, the contemporary world, contemporary society, and contemporary people wound, maim, and to be honest kill PEOPLE, particularly sentimental people, the lovers of poetry. To be involved in social networks is in fact a green light to subsist on death, the analogue suffering of a digital experiment.

A virtual space in which everything is allowed, especially adopting the right to an attitude, even if it is the attitude of an IDIOT, unfortunately not the one from Dostoyevski’s novel! Through the magic of virtual reality the attitudes become cyber graffiti which, like a complex trick of the Illusionist, leave the impression of magic, or a deadly trick of love deception.

“Fuck you and your equilibrium” said the Great mage of words, the Magician of verse, the artist who weaves letters into others’ names (and is particularly fond of the letter J), a quarter century old serial murderer of the heart of one woman – and all by poetry!

The Russian poet Marina I. Cvetajeva hanged herself in August 1941. According to Paustovski, Boris Pasternak, who helped her with her packing, was an accidental actor in this tragic suicide, the epitome of tragedy in Russian literature of the past century. As he was tying up her suitcase with rope he made a joke about how strong the rope was – strong enough for a man to hang himself if he wanted

to. When he later found out that Cvetajeva had hanged herself using that very rope, he was long unable to forgive himself the thoughtless joke.

This exhibition is dedicated to the poet as the supreme Illusionist, but it also points to the great pain which the imprudent word, once spoken whether in the digital or analogue mode, or written in the form of graffiti defacing the beauty of our city, remains as a permanent consequence of impulse.

Gabri(j)ela Nikolić

Превод: Ивана Димитријевић Робертсон

All works are made on 300 grs 100% cotton rag Hahnemuhle without alkaline buffering in digital full color printing with additional hand manipulations with aquarelle pencils, wax aquarelle pastels, graphite, iridescent acrylic colors, rub on metallic finish such as gold leaf and small detail collage, from 2018.

Printed by Fabris

Special thanks to Branka and Željko from Fabris, for their understanding, professionalism, and above all for their smile.

Gabriella Nikolić

(1967, Belgrade, Serbia)

Studied Ceramisc at Faculty of Applied Arts from 1987-1991. Graduated at OCAD, University of Toronto, Canada in 1994. Postgraduated studies at Pratt Institute of Brooklyn, USA.

From 1994 to 2006 she was a co-owner aof one of the most prestige printmaking studios in Canada, Novak Graphics Inc., where as Master printer, she produced editions for most prominent Canadian artists such as Jean Paul Riopelle, Carl Beam, lean Baxter, Rob Scholet, John Lennon, Boris Bućan, etc.

She was a guest professor at Printmaking Department, Institute of arts at Shen Zhen, China for large format silkscreen prints and monoptints.

One of the founders of Hamilton Print Studio, where the annual award for the best lithograph for young up coming artist bears her name.

In 2013 she was invited by Museum of Anthropology, Department of Humanism, Peace and Conflict Studies, Colgate University, USA, to lecture about her multimedia ehxibition from series ONE DAY, on subject of Holocaust.

her artisric multi disciplinary approach in video instalation, performance, experimental and independent documentary film. She is a recipient of funds from Film Center of Serbia for her feature documentary film *Strawberries and Ashes*.

Her work is in permanent collection of numerous international Museums in Canada, USA, China, Israel, City Library of Belgrade, Archive of Pančevo, Jewish Historic Museum of Belgrade, National Museum of Smederevska Palanka, KC Indija, etc.

Gabriella is frequent guest speaker at various round table discussions, conference and universities, where she lectures on the subject of Art & Holocaust Representation, Social responsibility, Culture of remembrance, Jewish Studies and Heritage, Peace and Conflict, etc.

Member of ULUPUDS.

She lives and works between Belgrade and Toronto.

Solo exhibitions

- 2016 House of Voinovic, Culture Centre Indjija
- 2015 Gallery Atrium, City of Belgrade Library
- 2015 Project One Day has 52 lives, performance video installation at location of Camp Topovske supe, Belgrade (May), Camp Zemlin-Sajmište, Belgrade,(May), Camp Red Cross in Niš (October), Goethe Institute-Spanish House, Belgrade (October), Memorial site Jabuka near pančevo (November).
- 2015 One day has 52 lives, Historical Archive of Pancevo by invitation of Jewish Community of Pancevo for Yom HaShoa
- 2014 Square Assumption or Rebellion Cultural Centre of Pancevo, Drawings

- 2014 Peoples Museum of Smederevska Palanka, Gallery of Modern Art, Smederevska Palanka
- 2013 Longyear Museum of Anthropology, Colgate University, Hamilton New York, USA
- 2007 “ONE DAY”, Monoprints, Print Studio of Hamilton, Hamilton ON
- 2005 “ONE DAY”, Paintings, Nova Scotia, NS
- 2004 HAMILTON PRINT STUDIO, Hamilton ON
- 2003 “M.R”, Drawings, STEEL CITY GALLERY, Hamilton ON
- 2001 Large format monoprints, STEEL CITY GALERY, Hamilton ON
- 2000 Jewish Community Centre, Toronto O
- 1995 Del Bello Gallery, Toronto ON
- 1994 “Exodus”, Ceramics Sculpture Installation, OCA, Toronto ON

Awards

- 2000 Ernst & Young
- 1994 Dora Wechsler Memorial Fund Award
- 1993 Pottery Supply House
- 1991 Excellence Award, FPUD, Serbia

Permanent Collections

- Elliot Lake Art Centre, ON
- Colgate University, Hamilton NY
- University of St. Petersburg, FL
- Novak Graphics Studio, ON
- Print Studio of Hamilton, ON
- Four Season Hotel, Toronto, ON
- University of Westfield USA
- Osaka Art Centre, Japan
- W Hotel, NY
- Liu Hai Su Museum of Modern Art, Shanghai, China
- Art Institute of Shen Zhen, Shen Zhen, China
- Hamilton City Hall, Major’s Office, Hamilton ON
- Beth Shalom Synagogue, Toronto ON
- Jewish Historical Museum of Belgrade
- National Museum, Gallery of Contemporary Arts, Smederevska Palanka, RS
- Gallery Jewish Community of Pancevo
- Historical Archive of Pancevo
- Belgrade City Library, Atrium, Belgrade
- Culture Centre of Indjija, House of Voinovic Family Foundation
- Museum of Genocide Victims, Belgrade

ИЗЛОЖБА РЕАЛИЗОВАНА СРЕДСТВИМА
СЕКРЕТАРИЈАТА ЗА КУЛТУРУ
ГРАДА БЕОГРАДА

ИЗДАВАЧ
ПРОДАЈНА ГАЛЕРИЈА «БЕОГРАД»
Косанчићев венац 19, Београд, Србија
Тел/факс 011 30 33 923
Тел 011 32 87 325
office@galerijabeograd.org
www.galerijabeograd.org

Главни и одговорни уредник
Михаило М. Петковић, директор

Кустос
Јелена Кривокапић

Уредник издања
Драгица Вуковић

Уметнички савет
Бранко Раковић
Александар Лека Младеновић
Горан Десанчић

Текст у каталогу
Мишко Павловић
Габри(ј)ела Николић

Превод
Ивана Димитријевић Робертсон

Дизајн
Жолт Ковач

Фотографија
Габри(ј)ела Николић

Штампа
Грид студио доо, Београд

Тираж
150

EXHIBITION SUPPORTED BY
SECRETARIAT FOR CULTURE OF
THE CITY OF BELGRADE

PUBLISHER
GALLERY «BEOGRAD»
Kosančićev venac 19, Belgrade, Serbia
+ 381 11 30 33 923
+ 381 11 32 87 325
office@galerijabeograd.org
www.galerijabeograd.org

Editor-in-chief
Mihailo M. Petković, director

Curator
Jelena Krivokapić

Catalogue Editor
Dragica Vuković

Art Council
Branko Raković
Aleksandar Leka Mladenović
Goran Desančić

Text in Catalogue
Miško Pavlović
Gabriella Nikolić

Translation
Ivana Dimitrijević Robertson

Design
Žolt Kovač

Photography
Gabriella Nikolić

Printed by
Grid studio, Belgrade

Print run
150

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

73/76.071.1:929 Николић Г. (083.824)
76(497.11)*20(083.824)

НИКОЛИЋ, Габријела, 1967-

Габри(ј)ела Николић = Gabriella Nikolić : убиствени трик поезијом = deadly poetic trick : Продајна галерија "Београд", фебруар 2019. / [текст у каталогу Мишко Павловић, Габри(ј)ела Николић = text in catalogue Miško Pavlović, Gabriella Nikolić ; превод Ивана Димитријевић Робертсон = translation Ivana Dimitrijević Robertson ; фотографија Габри(ј)ела Николић = photography Gabriella Nikolić]. - Београд : Продајна галерија "Београд" = Belgrade : Gallery "Beograd", 2019 (Београд : Грид студио). - [12] стр. : илустр. ; 22 x 22 cm

Тираж 150. - Упоредо срп. текст и енгл. превод. - Габри(ј)ела Николић: стр. [4].

ISBN 978-86-6141-135-9

а) Николић, Габријела (1967-) - Графике - Изложбени каталози

COBISS.SR-ID 273075980

Насловна страна / Front cover

Идол (Ако се од среће не
умире, онда се у сваком случају
окамени) / Idol (detail)

80x117 cm

Последња страна / Back cover

Лирска висина / Lirical Night
(detail)

80x117 cm

Пријатељи галерије

Винојуг 2010.

Шала / Little Joke
80x115 cm

SO,
DALA!

KRAJ

TRETMANI
TEA

www.galerijabeograd.org